

Rent slentrianmässigt hasplar de flesta ur sig att Kalifornien är klassisk surfmark. Men vad är det egentligen som gör Kalifornien så speciellt för surfvärlden? Efter nästan ett år på plats ger [Peter Sahlberg](#) sin syn på både dess förflutna och nutid. Det blir en resa bland kreativa surfare och ständig utveckling samtidigt som Kalifornien fortfarande levererar samma magiska ögonblick.

Många magiska ögonblick

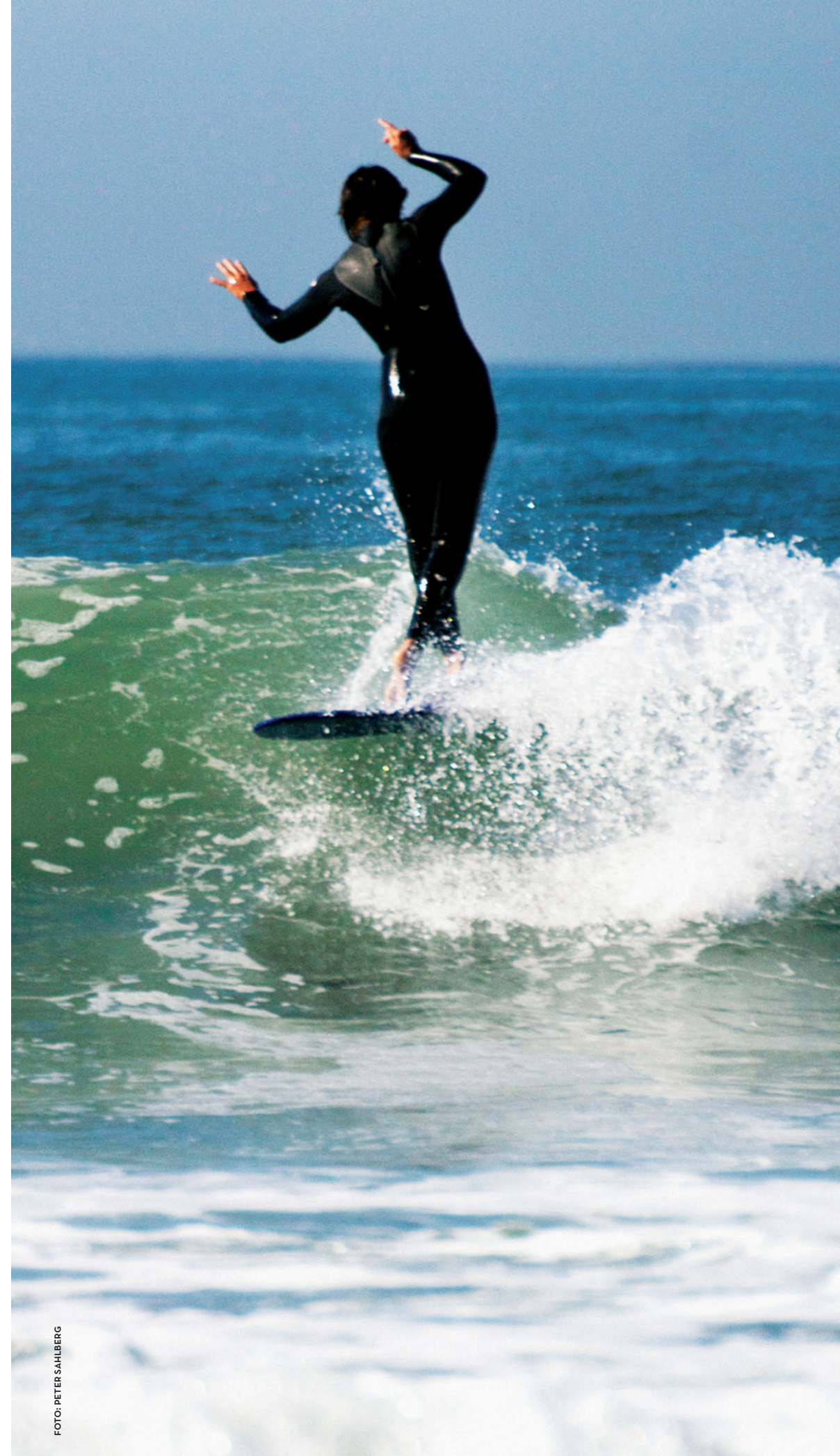

FOTO: PETER SAHLBERG

Kassia Meador visar prov på den graciösa och tekniska Longboardsurfing som både hon och Kalifornien blivit berömda för.

Att patrullera i gryningen är essensen av den Kaliforniska surfupplevelsen. Jag trotsar den tidiga vårmorgonens kyla och paddlar ut i Churches, som ligger precis mellan legendariska San Onofre och Trestles medan soluppgången kastar en filt av färg längs hela kusten. Ett glasigt set med vågor upptäcks i horisonten och när de kommer närmare vänder jag brädan om, tar två paddeltag, hoppar upp och påbörjar min promenad upp till nosen. Medan jag glider hela vägen till stranden på dagens första våg, blir jag intensivt medveten om att detta kommer att bli ytterligare en vacker dag i Kalifornien.

FÖRUTOM ATT STORA stormar långt ute på Stilla havet generöst förser södra Kalifornien med vågor året om, att den flikiga kustlinjen bjuder på alla sorters surfbryt samt den otroliga lättillgängligheten och närheten mellan spots är det många andra ingredienser som medverkar till att södra Kalifornien har blivit klassisk surfmark.

Under höst och vinter när väst- och nordvästsvallen sveper in och traktens alla pointbreaks och rev börjar leva som livligast så kickar även Santa Ana-vindarna in med jämna mellanrum. Santa Ana-vindarna genereras och växer sig starka över ökenområdena i södra Kalifornien och norra Baja för att sedan dra västerut mot Stilla havskusten vilket resulterar i bastutempererade frånlandsvindar som ofta håller i sig flera dagar åt gången.

Ett annat fenomen som får surfare att flytta hit är de tjocka bäddar av tång som mycket strategiskt lagt sig ett par hundra meter utanför line up – speciellt i närheten av San Diego. Istället för att surfet blåses sönder när sjöbrisen kickar in runt lunchtid, klarar sig vågorna undan stök då tången på något märkligt sätt groomar vågorna.

Till skillnad från centrala och norra delarna av Kalifornien som ofta har långa perioder utan vågor följt av dagar med jättestort svall är surfet i södra Kalifornien otroligt konsekvent med surf någonstans mellan brösthögt till strax över huvudet året om.

NÄR MAN PRATAR om södra Kalifornien är det sträckan från San Diego i söder till Santa Barbara i norr man menar. De mest klassiska spotsen är från norr till söder: Rincon, Malibu, Trestles, San Onofre, Swami's, Cardiff Reef, Black's och Windansea. Och den största anledningen till att regionen anses som klassisk surfmark är helt enkelt att den fyller en sådan viktig plats i surfhistorien.

Den första sessionen dateras till 1885, och konsten att rida vågor har sedan dess gått från generation till generation.

Surfare härifrån bröt ny mark när de var en del av den grupp som var först med att surfa Hawaii idag klassiska vågor på North Shore under 50-talet. Ungefär samtidigt designade shapers härifrån de första glasfiberbrädorna och började experimentera med olika brädformer. Surfings första stora boom initierades också här genom de galet populära ➤

Robin Kegal surfar sin singlefin med samma självklarhet som sin lövtunna thruster.

FOTO: BRENDAN MIGNONNA

FOTO: PETER SAHLBERG

Gidget-filmerna. Huvudpersonen Gidget var en vanlig tjej som blev invigd i ett surfgång och kär i en surfare. Filmen porträtterade Kaliforniens surfare och deras slackiga livsstil vilket tilltalade folk starkt. Detta i kombination med de nya lättare glasfiberbrädorna gjorde att antalet surfare gick från fem tusen till tre miljoner på bara ett par år.

SÖDRA KALIFORNIE HÅLLER ett rikt surfarv med alldeles för många influensrika karaktärer för att de ska få plats att nämnas här. Från 60-talets Malibu-rebell, mytomspunna Miki »Da Cat« Dora som tillbringade största delen av sitt liv i surfexil världen över då han tyckte att surfing i Kalifornien blev kommersialiserat, till Joel Tudor och Donald Takayama som i början på 90-talet initierade en motreaktion till det tunnelseende och likriktning som majoriteten av surfare hade när det gällde brädval. Vidare till Kassia Meador som under 2000-talet har haft samma inverkan för tjejer världen över till dagens galet kreativa Alex Knost som inte bara är en otroligt talangfull surfare utan även är sångare i egna bandet Japanese Motors och pop-konstnär.

Som en röd linje bland alla dessa profiler har stil alltid varit nära sammankopplat med surf i södra Kalifornien, vilket är helt logiskt då många av vågorna inte är tunga och svåra – utan snarare bjuder in till lekfull kreativitet.

Traditionellt skolade Joel Tudor från Cardiff Reef inledde sin professionella karriär redan som 14-åring, men efter en serie VM-titlar blev han av proffscirkusen för ett par år sedan. Idag tillhör han en exklusiv

”Plötsligt blev det mer tillåtet att ha kul istället för att bara prestera”

skara surfare med surfvärldens absolut finaste titel – professionell frisure, och får betalt för att surfa varje dag utan stressen från tävlingar.

JOEL VAR EN DEL av en liten grupp surfare som tillsammans med brädshapern Donald Takayama i början av nittio-talet återupptäckte brädr från sextio- och sjuttio-talet.

En faktor var att surfing i södra Kalifornien under åttiotalet blivit otroligt kommersiellt och för många synonymt med tävlingsformatet – den sanna glädjen med att fånga en våg och den rika historien och traditionen glömdes bort.

Många i den unga generationen, samt många av dem som ställt undan sina brädr kände inte igen sig i den bild som media basunerade ut och målade upp om surfing.

Så när den unga och otroligt talangfulla Joel Tudor dök upp på stranden med longboards, fishar och single fins som inte surfades lika radikalt som den nya generationens shortboards, plötsligt blev det mer tillåtet att bara ha kul istället för att prestera vilket ledde till en pånyttfödelse för många surfare.

Oavsett om Joel Tudor surfar Pipelines andra rev eller midjehöga »peelers« hemma i Cardiff Reef är han alltid konsekvent med sin klassiska stil. En stil som har inspirerat en ny generation surfare, som Kassia Meador och Alex Knost. Alla lever de efter över-tygelsen att man måste se till historien för att ta sig an framtiden – och att ens egen surfstil i bästa fall är ett potpurri av väl valda delar från de senaste fyrtio årens surfande.

FOTO: PETER SAHLBERG

DET ÄR OTROLIGT inspirerande med den avsaknad av rädsla för att bli kategoriserad shortboardare eller longboardare, retro eller new-school som idag återfinns i södra Kalifornien. Det är ofta jag ser samma surfare använda farsans gamla longboard lika naturligt som sin lövtunna thruster.

Om det är den inbyggda tryggheten av surf i blodet sedan flera generationer tillbaka och den självsäkerhet som det i sin tur ger som inspirerar till den orädda viljan att experimentera är jag inte säker på – men det färgar av sig. Det är inte längre en trend att surfa olika typer av brädr i södra Kalifornien, utan idag mer en självklarhet. Unga som gamla, nybörjare som proffs – promiskuitet i val av brädr är för många ett ledord här.

Detta resulterar i sin tur till skönt dynamiska line-ups där de flesta är öppensinnade och har förståelse för varandra – argsinta locals kommer så klart alltid att finnas i mängder – men på många av de klassiska spotsen som Cardiff Reef, Swami's och San Onofre är det precis som att localsen har bestämt sig för att bannlysa den hätska stämningen som finns på så många andra ställen och ersatt den med vad surfing egentligen handlar om – att dela vågor och ha kul.

I EN TID NÄR DE stora surf-företagen satsar alla sina marknadsföringsresurser på den nya klämlinjen eller i bästa fall nya högteknologiska våtdräkter är det många som glömmer bort själva navet i surfupplevelsen – surfbrädan. Surfing är en konstform och hantverket att tillverka en bräda för hand måste såklart beaktas och förtjänar stort fokus.

”Det finns så mycket kunskap som har passats vidare från generation till generation mellan shapers och surfare”

Samspelet mellan surfare och shaper har alltid varit otroligt essentiellt för båda parter evolution. Då surfing är otroligt individuellt och styrs av varje surfares personlighet och stil behövs surfarens input för att brädan ska designas optimalt. Joel Tudor spenderade som tonåring lika mycket tid i Donald Takayamas shaping-rum som han gjorde i vattnet vilket i sin tur har inspirerat Joel till att idag shapa sina egna brädr.

JAG TRÄFFAR DONALD TAKAYAMA, den Hawaii-födda men sedan tonåren Oceanside och San Diego trofasta 65-åriga brädshapern som skänkt sitt liv åt surfing och shaping. Idag är han en av världens mest erkända longboard-shapers.

Donald bär konstant på sitt oförklarligt smittande leende och det märks att han fortfarande har en otrolig skaparglädje. Han blir barnsligt uppspelt när vi pratar olika outlines och får bråttom in i shaping-rummet när vi börjar prata om en ny bräda som han just shapat klart till tjejernas motsvarighet till Joel Tudor – Kassia Meador.

I SLUTET PÅ FEMTIO-TALET köpte Donalds föräldrar en enkel från Honolulu till Kalifornien. Femtio år senare vaknar Donald upp halv tre varje morgon – ringer världen över för att upprätthålla personliga relationer med sina teamriders och butiker samt för att formge ett par brädr innan frukost.

Det finns så mycket kunskap som har passats vidare från generation till generation mellan shapers och surfare och Donald menar att han såklart inspireras ➤

”Enligt Donald Takayama kommer det fram en surfare
vart tjugonde år som har talangen, drivkraften och
charmen att totalt rita om kartan.”

Artikelförfattaren Peter Sahlberg har blivit otroligt inspirerad av Kaliforniens öppensinnade surfkultur där mångfaldhet i brädval snarare är en norm än ett undantag.

FOTO: CHRIS KLOPF

Alex Knost har sedan ett par år hittat sin parhäst i 25-åriga, kreativi-
smittande och avväpnade Robin Kegel, surfare, shaper och konstnär,
som driver Gato Heroi, tidigare Créam. Robin lever efter tron om att
själv göra alla steg i processen oavsett om det är att glasa surfbrädor,
sy shorts eller att färga tyger - inget lämnas i väg utanför dörrarna
förutom våtdräkterna som sys i Japan. På frågan om vad den drivne
Robin ser sig själv i framtiden blir svaret som väntat inte vad jag väntat
mig, »jag vill bara surfa pintails i San Onofre«.

Ales Knost surfar
sin bräda baklänges,
framlänges och
sidledes.

FOTO: PETER SAHLBERG

Kassia växte upp i vindstrikten strax norr om Malibu och började
surfa så sent som 15-åring. Men sen gick det otroligt fort. Redan
ett par år senare fick hon stort utrymme både genom att Roxy
lyfte henne som deras stora affischnamn men också genom att hon
tilldelades utrymme i Thomas Campbell klassiska retro-romantiska
filmer; Seedling och Sprout. Malibus klassiska höger tillsammans med
Donald Takayamas och Joel Tudors tillsyn har medverkat till Kassias
otroligt graciösa stil.

av historien samtidigt som han hela tiden förfinar och
uppdaterar sina brädor efter feedback från dagens
surfare - så att evolutionen kan fortgå. Redan som
elvaåring började Donald lära sig av en av surfhistoriens
mest legendariska shapers, Dale Velzy. Det lär säkert
dröja ytterligare ett par år innan Donald är redo för att
låta andra föra vidare den nya tradition som han har
varit med och skapat.

Enligt Donald Takayama kommer det fram en
surfare vart tjugonde år som har talangen, drivkraften
och charmen att totalt rita om kartan och inspirera till
något nytt - det var nästan två decennier sedan Joel
Tudor cross-steppade tillbaks till framtiden, så det är
inte alls omöjligt att 23-åriga Alex Knost från Newport
Beach, som creddots stort i One California Day (2007)
och i dagsfärska The Present, är nästa paradig-
skiftande inspiratör. Alex personifierar Kalifornien
i förändring - en eklektisk, kaotisk men dynamisk både
artist och postmodern surfare.

LONGBOARDS, FISHAR OCH singlefins har ofta handlat om
att surfas så mjukt och följsamt som möjligt. Alex
Knost har sina egna tankar kring detta. Alex surfar
helt oförutsägbart - han paddlar in med fenorna först,
cross-steppar baklänges för att hänga ut sina hälar
över tailen för att sen spinna runt brädan och omedel-
bart tassa fram och hänga ut alla tio. Alex beskriver sin
egen surfstil som en fusion av 60-talets klassiska
noserides, 70-talets orädda experimentlusta och
»inget är omöjligt-attityd« med dagens attack-fokuserade
shortboard-manövrar.

Oavsett om Alex surfar, sjunger i egna bandet eller
målar gör han det med en otrolig självsäkerhet och
total avsaknad av rädsla. Till skillnad från Joel Tudor har

tävlingsmomentet aldrig funnits i Alex vokabulär. Alex
har allt sedan han blev introducerad för surfing av sin
pappa som tioåring tytt sig till retro-världen där surfing
är en konstform snarare än en sport.

Innan Alex stressar vidare på väg till första gigget
på nya turnén med Japanese Motors talar han
passionerat om anledningen till att han först plockade
upp surfing och fortfarande är kär, är att det inte finns
något som är rätt eller fel inom surfing och att surfing ska
vara något som man kan förlora sig själv i - surfing hand-
lar om sann glädje och ska såklart vara totalt konformlöst.

SOLEN HAR NÄSTAN försvunnit i horisonten och det är
bara ett bekant ansikte och jag själv kvar ute på
Cardiff Reef. Joel Tudor paddlar fram till mig och
frågar om jag känner till den gröna blixten, jag skakar
på huvudet aningen förvirrat.

Då berättar Joel att under våren, speciellt efter
ett lättare regn, när solen är på väg ner i havet så
skapas ett underligt optiskt fenomen som kallas den
gröna blixten. Precis när solen flyter ner i en rödgul
solnedgång så bildas för ett ögonblick en grön prick
där ute i horisonten.

Medan jag inväntar det magiska ögonblicket sit-
tandes med en förväntansfull Joel kan jag inte hålla
mig borta från att tänka att surfing i södra Kalifornien
är som surfing i stort, precis lika enastående och
oskuldskraftigt som det alltid varit - även om det har
genomgått en otrolig transformation de senaste fyrtio
åren som bara ser ut att öka exponentiellt. Med rätt
inställning och tålmod blir jag oftare än vad jag vågat
hoppas, påmind om att själen lever kvar och att även
mitt i den kommersialiserade surfingens huvudort
finns magiska ögonblick i vardagen. ●